

JONGE HELPERS.

DOOR W. METS Tz.

Het was op een Woensdagmiddag, dat in 't duindorp van mond tot mond de schrikmare ging, dat er een schip in nood zat.

Er was een brik gestrand, ongeveer 15 minuten gaans in noordelijke richting van het dorp.

De kustbewoners hadden niets anders verwacht, omdat 't reeds eenige dagen vrij hevig gestormd had, met geweldige sneeuw- en hagelbuien uit het noordwesten.

Op het gerucht dat er een schip gestrand was, trok al spoedig jong en oud naar het strand.

Boven het geraas der wilde branding werd nu en dan het hulpgeroep der schepelingen vernomen.

't Was benauwend dit te moeten hooren.

De bemanning der reddingboot was echter reeds druk bezig, om met de boot naar 't strand te komen.

De storm had hooge zandruggen doen opstuiwen in het slag, dat is de weg, waarlangs de boot naar 't strand moest worden gereden.

Gewoonlijk werden zes paarden, of drie span, voor den wagen gespannen, waarop de reddingboot naar 't strand werd vervoerd.

De bemanning had reeds wagen en boot buiten het steenen boothuis gewerkt, doch toen moesten de paarden te hulp komen.

Ook al omdat over een paar uren

het vloedgetij kon invallen en dan 't reddingswerk wel eens onmogelijk zou kunnen worden, werd alle spoed gemaakt, die te maken was.

Met ongeduld verbeidden reeds de vele personen aan het strand de komst der reddingboot, doch met nog grooter verlangen zagen de in nood verkeerende mannen het reddingsvaartuig tegemoet.

Jaap Kraan, de bootsman der reddingboot, spoorde onophoudelijk de voerlieden aan, om toch haast te maken en de boot naar 't strand te rijden.

Haastig spanden allen aan en voort ging 't, aanvankelijk zelfs op een matig draffe.

Toen, midden in 't slag gekomen, bleven de wielen steken in de opgestoven zandruggen.

«Hup, vooruit, alles!» klonk 't onophoudelijk tot de paarden en af en toe klonk er zelfs een zweeps slag door de lucht.

De dieren hingen in 't tuig en spanden alle spieren in, aangevuurd als zij werden door voerlieden en roeiers.

Eensklaps werd een gekraak gehoord en buitelden vier paarden voorover. De spoorstok, waaraan de strengen waren gespannen, was gebroken.

«Gauw een stuk hout er aan vast gesjord!» riep Jaap Kraan, en een roeier holde naar 't boothuis, om een handspak te halen.

Deze werd op den gebroken spoor-

stok gelegd en toen met stevig schiemansgaren daaraan vastgesjord.

Weer werden de paarden aangespannen en voortgedreven.

De roeiers hielpen dapper mee, door aan den wagen te duwen.

Met moeite was men door den eersten zandrug heen geworsteld, doch er lagen er nog wel zes à zeven, hooger en breeder dan de eerste, dwars over het wagenslag.

Nauwelijks had de schooljeugd gezien, dat men bezig was, de reddingboot naar het strand te vervoeren, of wel honderd jongens en meisjes kwamen aandraven, om toch vooral niets van 't schouwspel te verliezen.

Ook mijnheer Kandel, het hoofd der school, was naderbij gekomen.

Toen hij dat vruchteloos tobben van menschen en dieren zag, trad hij aanstonds Jaap Kraan ter zij, en voegde hem toe: «Zouden wij niet een handje kunnen helpen, bootsman?»

«Misschien wel, meneer Kandel, maar dan moet ik eerst gauw een tros laten halen.»

Terwijl roeiers en paarden 't alleruiterste beproefden, om den wagen door den tweeden zandrug te werken, ging de bootsman uit het bootshuis een zware manilla-tros halen.

Daarna werd deze tros aan den wagen vastgebonden en weldra trokken wel honderd kinderen met paarden en roeiers mee.

Mijnheer Kandel hielp krachtig mee en spoorde onophoudelijk de jeugdige helpers aan, om hun best te doen.

Nu, dat was eigenlijk niet noodig, want allen deden, wat zij maar konden.

Ook nu bleek 't weer bewaarheid

te worden, dat «Eendracht macht maakt».

't Was heel goed te merken, dat zoovele kleine kraechten mede hielpen.

Er werd getrokken en geduwd, geroepen en geschreeuwd, zonder ophouden.

Onderwijl werd een aliesdoordringend hulpgeschrei van 't gestrande schip gehoord.

Een der masten was overboord geslagen en de branding voerde een deel van de verschansing mee naar het strand.

Men was met de boot genaderd tot den buitensten en breedsten zandrug.

«Hadden wij nu maar schoppen met een stuk of wat planken,» zei de bootsman, «dan zouden wij spoedig klaar zijn.»

«Ik zal probeeren te helpen,» sprak mijnheer Kandel en snelde naar de plek, waar aan 't strand, tegenover het gestrande schip, wel dertig personen bij elkaar stonden.

Haastig deelde het hoofd der school mede wat er verlangd werd, en aanstonds waren velen bereid, om schoppen en planken te halen.

Inmiddels trokken de kinderen dapper mee met roeiers en paarden.

't Duurde nog wel tien minuten, voor men met planken en schoppen kwam aandragen.

Nu werden geulen in den zandrug gegraven en in die geulen werden planken gelegd, zoodat zij met de einden onder de wielen van den bootwagen kwamen.

Ook de te hulp geroepen personen spanden nu aan bij de kinderen en de wielen rolden langzaam over de planken.

Toen was 't ergste verricht en vorderde men snel.

Eenmaal op 't strand gekomen, bleven toch de kinderen nog flink trekken, aangevuurd door 't noodgeschrei der schepelingen, die zagen, hoe de schuimende golven geheele brokken van het schip meesleurden.

Vreemd keken de kinderen op, toen de bootsman gelastte, om de boot nog veel verder te rijden dan tegenover de plaats waar het schip zat.

Ook mijnheer Kandel begreep daarvan eerst de reden niet, en vroeg dus den bootsman: «Waarom doet u dat?»

«Omdat er nog eb gaat langs de kust,» was 't antwoord: «wij moeten 'n stuk boven stroom zee kiezen, anders geeft al ons werk niets.»

Eindelijk werd halt gehouden en de paarden in zee gejaagd.

Telkens deinsden de dieren terug voor de woest anrollende golven.

Roeiers grepen de paarden bij den teugel en zeulden de verschrikte dieren mee in zee.

Soms stoven de golven met opspattend schuim over de hoofden der kloeke mannen, doch deze lieten niet los.

Toen nu de wagen met de wielen tot aan den waterkant genaderd was, werden de paarden naar land gevoerd.

Door deze beweging draaide de wagen. De manschappen gingen in de boot.

«Wippen maar,» riep de bootsman. Het bovendeel, waarop de boot rustte, sloeg voorover en statig schoot het hulke over de rollen van de rustplank in zee.

Een man, voor in de boot, han-

teerde een kloet, zooals de korte vaarboom heet, waarmede hij de boot van de kust werkte.

«Riemen toe,» riep de bootsman weer, en de roeiers zaten gereed, om van wal te roeien.

«Halen gelijk, jongens,» klonk 't vervolgens, en de boot schoot van 't strand de vervaarlijke golven te gemoet.

Nu en dan sloeg een schuimende golf over de boot en bedolf dan voor een poos de twaalf dapperen, die met mannenmoed streden, om arme medemenschen van den dreigenden dood te redden.

Kalm stond daar de onversaagde Jaap Kraan aan de stuurriem.

Nu eens gebod hij «halen» en dan trokken de roeiers uit alle macht, om vooruit te komen; dan weer klonk het «strijken» en zij roeiden in tegenovergestelde richting, om minder vaart aan de boot te geven.

Soms was de reddingboot geheel aan 't oog der aan 't strand wachtende menigte onttrokken.

Met angstig kloppende harten stonden daar ook de kinderen, die zoo flink hadden meegeholpen, om de boot aan den waterkant te brengen.

Van enkele scholieren waren de vaders, broeders of ooms in de boot.

Onder de wachtenden werd bijna niet gesproken.

De arme schepelingen hadden zich in 't want van den bezaansmast, dat is de achterste, niet ver van elkander opgesteld.

Met angst en vrees, doch ook met klimmende hoop, staarden zij naar de wakkere mannen, die langzaam maar zeker vorderden.

«Ze zijn nu vlak bij 't schip,» riep

mijnheer Kandel eensklaps tot zijn scholieren, en toen, alsof de bootsman 't kon hooren: «Houd je goed, Jaap! Doet je best, flinke kerels! 't Gaat goed zoo.»

Daar zag men hoe een schepeling in 't want neerdaalde met een opgeschoten touw in de handen.

Met beleid slingerde hij 't touw in de richting der boot en de kloeke voorman ving 't op en zette 't eind vast.

Toen had men verbinding. Enkele roeiers legden de riemen in en poogden met den voorman de boot nog wat nader bij het schip te trekken.

De kleine boot sprong echter verwaarloosd op en neer. Nu en dan was er in 't geheel niets van te zien.

Daar daalde de eene schepeling achter den anderen in 't want onlaag en werd langs 't verbindingstouw naar de boot gezeuld.

Herhaalde malen werden de schepelingen geheel onder water gedompeld.

Een man aan 't strand stond, met een binocle gewapend, alles waar te nemen. Toen hij zag, hoe de roeiers weer hunne riemen grepen, zei de man met den verrekijker: «Goddank, ze zijn allemaal in de boot. Ik heb er negen geteld.»

«Maar nu zijn ze nog niet eens half gered,» verzekerde een der oudste kustbewoners, die vroeger zelf behoord had tot de bemanning der reddingboot; 't moeilijkste en gevaarlijkste moet nog komen.»

«Och kom,» zoo wendde zich de heer Kandel tot den ouden man.

«Heusch, 't is zooals ik u zeg, mijnheer,» verzekerde de oude.

«Als de boot voor de zee af naar 't strand komt en er rijst een grondzee op, of een steile branding, dan vliegt de boot letterlijk weg, loopt uit 't roer, dat is: luistert niet meer naar 't stuur, begint te snijden en ligt in minder dan geen tijd onderst boven.»

«Is daar dan niets tegen te doen?» vroeg mijnheer Kandel.

«Zeker, mijnheer! Men werkt nu op een andere manier dan voorheen. Er is nu een reddingszak aan boord.»

«Wat is dat?»

«Een om een hoepel gespannen zeildoeksche zak, die met een lijn voor aan de boot wordt vastgemaakt en zoo meesleept. Zulk een zak zou men ook wateranker kunnen noemen; want hij dient om de boot tegen te houden. Wil men den zak buiten werking stellen, dan kan men hem met een ander lijntje over kop halen, en hij doet geen werking meer.»

«Hadden jellui van ouds dat alles niet?»

«Neen, mijnheer! Wij hadden niet minder courage dan de redders van tegenwoordig, maar onze hulpmiddelen waren lang niet zoo goed.»

't Is daarmee in de laatste jaren ni heel wat beter geworden, en seilert onze wakkere Prins Hendrik, na de groote zeeramp aan den Hoek van Holland, zich zoo beijvert voor het reddingswezen, gaat dit nog van jaar tot jaar vooruit.»

«Kijk, wat doen ze nu?» vroeg mijnheer Kandel.

«O, nu werken ze met den reddingszak, mijnheer! Let nu maar eens goed op, dan zult u zien, dat de boot met het achterste deel vast naar

t strand komt. Zij deinst maar al langzaam achteruit. 't Is de veiligste manier van landen.»

De oude had goed gezien.

Heel langzaam, met den achtersteven naar 't strand gekeerd, kwam de boot nader en nader.

Soms streek de golfslag van eind tot eind over de boot, doch van omslaan was geen sprake.

Eindelijk was het stoute stuk, dat evenveel beleid als moed eischte, volbracht.

Mijnheer Kandel stond met de schooljeugd aan den waterkant, waar de boot landde.

Hij had al vooraf aan de kinderen gezegd: «Zoodra de boot landt, zal ik een sein geven, en roepen wij driemaal luid «hoera», ter eere van de dappere redders.»

't Was een treffend oogenblik, toen het hoofd der school het sein gegeven had en een luid hoerageroep, driemaal achtereen aangeheven, boven 't geraas der branding en 't geloei van den wind uitgalmd.

Maar toen volgde een nog treffender oogenblik. De negen geredde schepelingen, hieven nu op hun beurt een driewerf «hoera» aan en vurig omhelsden zij hun redders.

Juist op dat oogenblik ging er een kreet op onder de toeschouwers. Een geweldige golf trof het schip, deed de bezaansmast vallen en versplinterde in een ondeelbaar oogenblik het gestrande schip. 't Verongelukte vaartuig was de brik *Genova*, bestemd naar Hamburg.

't Was een oud schip, bevracht met steenkolen.

Terwijl de redders weer op 't strand stapten, naderde mijnheer Kandel hen en drukte hen beurtelings de hand.

Tot bootsman Jaap zei hij: «Je hebt je naam weer alle eer aangedaan: Kraan heet je en 'n kraan ben je.»

«Maar zonder uw hulp en die van al die goede kinderen, waren wij te laat gekomen, mijnheer,» verzekerde de bootsman. «Oordeel maar zelf: 't heele oude schip is nu al in stukken en brokken geslagen. Onze hulp kwam juist in tijds, en dat danken wij grootendeels aan u en de kinderen.»

«Dat is de macht van 't kleine, Jaap! Kinderhulp kan soms ook tot zegen zijn; dat hebben wij misschien nooit duidelijker gezien dan nu.»

Beide mannen drukten elkander hartelijk de hand. Zij hadden elkaar begrepen.

INGEBEELDE PIJN.

Een bewoner van Bordeaux kwam thuis en klaagde over hevige pijn in zijn rechterbeen. Op zijn verzoek wikkelde zijn vrouw het in wollen doeken, maar de pijn wilde niet bedaren. «De dokter moet komen!» kermde de man. De dokter kwam, onderzocht het been, maar haalde de schouders op, zeggende, dat hij er niets aan kon merken.

«Dan is 't zeker 't andere!» riep de zieke man.